

NOȚIUNEA CONTRACTULUI ADMINISTRĂRII FIDUCIARE A BUNURILOR

Stela SOCHIRCA,
doctorand, magistrul în drept, avocat

SUMMARY

Transmission assets under management by the founder of the trust fiduciary administration or by the owner of the goods with the Trust Manager procurement with full amount of rights and obligations, and allow for its management in the interests of the first and is the subject of the article. Being a relatively new Law Institute into national law, the views of the legislature concerning the legal nature of the contract, also is not unique.

Keywords: independent of the actual shape, trust administrator, the right of ownership, right of use, right of possession, the landlord's property interests, power, professional use of goods, receipt of profit, the volume of power.

REZUMAT

Subiectul articolului îl reprezintă transmiterea bunurilor în administrare fiduciară de către fondatorul administrării fiduciare sau de către proprietarul bunurilor date, cu înzestrarea administratorului fiduciar cu quantum deplin de drepturi și obligații, ce iar permite administrarea în interesele primilor. Fiind un institut de drept relativ nou în legislația națională, opiniile legiuitorului privind natura juridică a obiectului contractului în discuție, de asemenea, nu este unică.

Cuvinte-cheie: formă independentă a drepturilor reale, administrator fiduciar, drept de proprietate, drept de folosință, drept de posesie, interesele proprietarului bunului, împuterniciri limitate, folosirea profesională a bunurilor, obținere de profit, volum de împuterniciri.

Introducere. Reglementarea juridică a volumului de împuterniciri cu care este înzestrat administratorul fiduciar, precum și discuțiile pe marginea naturii juridice a contractului administrării fiduciare a bunurilor reprezintă subiectul oglindit în articolul dat.

În cadrul administrării fiduciare a bunurilor are loc folosirea profesională a acestora de către administratorul fiduciar în scopul obținerii de profit. Anume din aceste considerente, administratorul fiduciar, prin intermediul contractului încheiat, este înzestrat cu drepturi ample pe marginea gestionării bunurilor, asemenea proprietarului său, în afară de dreptul de dispoziție (dacă acesta nu este stipulat separat în contract).

Contractul administrării fiduciare a bunurilor, fiind încheiat pe o anumită perioadă de timp, prezumă întoarcerea lor la proprietarul bunurilor sau la fondatorul administrării fiduciare; din aceste considerente, administratorul fiduciar nu este înzestrat cu dreptul de înstrăinare a bunurilor.

Un alt aspect important la care ne vom referi este propunerea de includere în prevederile legislației naționale a faptului că schimbarea proprietarului bunurilor nu urmează a fi o condiție de încetare a contractului administrării fiduciare.

Fiind o categorie independentă de contracte, administrarea fiduciară a bunurilor reprezintă prin sine o instituție de drept aflată în atenția atât a legiuitorului național, cât și a celor internaționali, perfecționarea reglementării juridice a căreia este continuă. Vom analiza conținutul împuternicirilor participanților la raporturile juridice contractuale ale administrării fiduciare a bunurilor, precum și categoriile de raporturi juridice dintre participanții acestuia, cu unele propuneri privind perfecționarea reglementării juridice a contractului administrării fiduciare a bunurilor.

Expunerea materialului. Capitolul XIV din Codul civil (CC) al R. Moldova reglementează raporturile juridice ale contractului administrării fiduciare. Conform prevederilor art. 1053 CC, prin

contract de administrare fiduciară, o parte (fondatorul administrării, fiduciantul) predă bunuri în administrare fiduciară celeilalte părți (administratorul fiduciar, fiduciarul), iar acesta se obligă să administreze patrimoniul în interesul fondatorului administrării [1].

Administratorul fiduciar, în coraport de bunurile transmise în administrare fiduciară, îndeplinește acțiuni de jure și de facto (luând în considerație restricțiile prevăzute de contract sau de lege), în interesele fondatorului sau beneficiarului administrării fiduciare. Transmiterea bunurilor în administrarea fiduciară nu subînțelege și transmiterea dreptului de proprietate asupra lor, fiindu-i încredințate executarea împuternicirilor proprietarului în coraport cu bunurile, în condițiile prevăzute de lege sau de contract.

În practică nu se exclud situațiile admisibilității realizării împuternicirilor proprietarului față de bunuri. Este certă limitarea quantumului de drepturi față de bunuri în aspectul dreptului

de dispoziție față de acestea în volumul deplin. Administratorul fiduciar realizează drepturile de proprietar în volumul și în cuantumul prevăzute de lege sau de contract. În contextul dat, dreptul de dispoziție se realizează de către administrator față de unele categorii de bunuri (bunuri imobile, hîrtii de valoare), dacă asemenea dispoziții sînt stipulate direct de contract.

Posibilitatea administratorului fiduciar de a folosi dreptul de dispoziție este limitată de stipulările contractului administrării fiduciare (alin. 4 art. 1056 Cod civil). În cazul în care în prevederile contractului lipsește dreptul de dispoziție cu bunurile transmise în administrare, administratorul este lipsit de acest drept.

Contractul administrării fiduciare a bunurilor, fiind o instituție relativ nouă de drept în legislația națională, reprezintă o categorie independentă de contracte din categoria celor obligaționale, reglementate de Codul civil al R. Moldova.

Studiind contractul administrării fiduciare, știința dreptului civil nu are o poziție unică referitor la ceea ce ține de determinarea naturii juridice a instituției date de drept. În literatura juridică contemporană pot fi evidențiate două viziuni asupra reglementării operațiunilor administrării fiduciare a bunurilor, studierii problemei date dedicîndu-și lucrările așa autori ruși ca Dozorțev V.A., Suhanov E.A., Makovski A.L., Miheeva.

Adepii primei viziuni, urmărind tradițiile sistemului de drept continental, susțin modelul exclusiv obligațional-legal al administrării fiduciare a bunurilor (V.A. Dozorțev, E.A. Suhanov, A.L. Makovski ș.a.).

Conform viziunii a doua, dreptul administrării fiduciare este o formă independentă a drepturilor reale, deoarece:

- administratorul fiduciar este

înzestrat cu împuterniciri vaste;

- drept obiect de interes al administratorului este primirea obiectului administrării pentru folosirea comercială [2, p. 43-49].

Este greu să fim de acord cu asemenea argumente.

În primul rînd, oricît de vaste ar fi împuternicirile administratorului fiduciar, el întotdeauna acționează în interesele proprietarului bunurilor. În afară de aceasta, împuternicirile administratorului pot fi limitate prin intermediul unei legi sau unui contract.

În al doilea rînd, legiuitorul vede interesul administratorului nu numai în obținerea remunerațiilor pentru prestarea anumitor servicii. Dacă contractul este cu titlu gratuit, atunci administratorul fiduciar acționează din alte considerente (spre exemplu, păstrarea bunurilor unei rude).

Esența contractului administrării fiduciare constă în executarea administrării de către administratorul fiduciar cu bunuri străine în interesul proprietarului bunurilor sau al persoanei indicate. În acest scop, proprietarul transmite bunurile sale administratorului fiduciar, acordîndu-i împuterniciri corespunzătoare ce țin de posesia, folosința și dispoziția lor, în limitele în care administratorul fiduciar este în drept să îndeplinească diverse acțiuni de facto și juridice pentru asigurarea administrării efective a bunurilor transmise spre administrare.

În cadrul administrării fiduciare are loc folosirea profesională (de întreprinzător) a bunurilor transmise, ce prezumă îndeplinirea de către administrator – în interesele proprietarului sau beneficiarului administrării fiduciare – a măsurilor stipulate în contract, pentru obținerea de profit. Coraportul unei asemenea persoane cu administratorul său se determină prin contract încheiat între ei, ce stipulează drepturile și obligațiile lor reciproce. Posibilitatea, oferită

de legislație, de a exercita față de bunuri dreptul de proprietar nu oferă dreptul de dispoziție față de ele, dacă dreptul dat nu este prevăzut în contract. Este cert că administratorul fiduciar este în drept să dispună de bunuri, în limitele ce nu sînt legate de trecerea dreptului de proprietate persoanei terțe. Volumul de împuterniciri acordate administratorului fiduciar nu prezumă posibilitatea acestuia de a le înstrăina, deoarece la expirarea termenului contractului administrării fiduciare bunurile urmează a fi înapoiate proprietarului lor.

Ar fi corect ca această poziție să-și găsească reflectarea într-un articol separat al capitolului respectiv din Codul civil, intitulat *Condițiile esențiale ale contractului administrării fiduciare a bunurilor*, fiind una din aceste condiții ale contractului dat. Nespecificarea acestui moment, după părerea mea, are drept rezultat reglementarea imperfectă a contractului administrării fiduciare a bunurilor în legislația națională, creînd substrat pentru încheierea contractelor cu multiple puncte vulnerabile.

Astfel, din condițiile esențiale ce trebuie să fie stipulate în contractul dat ar face parte:

- conținutul bunurilor transmise în administrarea fiduciară;
- denumirea persoanei juridice sau fizice, în interesele căreia se constituie administrarea fiduciară a bunurilor (fondatorul administrării fiduciare sau beneficiarul administrării);
- termenul contractului.

În contextul celor expuse mai sus, administratorul fiduciar nu poate să înstrăineze bunurile aflate în administrarea sa, deoarece acțiunile de acest gen schimbă unilateral condițiile contractului. Bunurile transmise în administrare fiduciară, la expirarea termenului contractului, urmează a fi înapoiate fără modificări și în aceeași componență fondatorului administrării fiduciare. Cele spuse

se referă la bunurile transmise în administrarea fiduciară la încheierea contractului. Însă pe durata contractului pot fi formate sau obținute și alte bunuri. Conform alin. 5 art. 1056 CC, drepturile obținute de administrator în rezultatul administrării fiduciare a bunurilor, se includ în componența patrimoniului primit în administrare, dacă în contract nu este prevăzută obligația de a le preda fiduciantului sau beneficiarului. De aici rezultă că bunurile dobândite pe parcursul administrării fiduciare se includ în lista bunurilor existente nu înlocuindu-le, ci completându-le lista.

În aceste cazuri, împuternicirile referitor la dreptul de dispoziție a lor, ce sînt deținute de administratorul fiduciar, trebuie să fie stipulate în contractul administrării fiduciare. Însă, pare a fi evident că în contract, pe lângă condițiile de oferire a dreptului de dispoziție cu hîrțile de valoare, este necesar de stipulat și mecanismul acestui drept.

În opinia noastră, ar fi corect ca transmiterea în administrare fiduciară a hîrților de valoare să fie reglementată printr-un articol separat.

În rezultatul executării obligațiilor sale, administratorul fiduciar poate dobîndi și alte bunuri. Autorul rus Dozorțev V.A. consideră că bunurile date nu pot deveni obiectul administrării fiduciare [3, p. 120]. După părerea noastră, opinia dată este discutabilă. Conform prevederilor alin. 5 art. 1056 CC, drepturile obținute de administrator în rezultatul administrării fiduciare a bunurilor se includ în componența patrimoniului primit în administrare, dacă în contract nu este prevăzută obligația de a le preda fiduciantului sau beneficiarului.

Prin urmare, prin noțiunea de *drepturi* trebuie de înțeles drepturile de proprietate ale fondatorului administrării fiduciare în coraport

cu bunurile obținute, drepturile obligaționale, cu alte cuvinte – totalitatea drepturilor pe care le-ar deține acesta, în cazul participării sale personale la raporturile juridice. Includerea drepturilor date în componența bunurilor oglindește faptul că bunurile dobîndite se transmit automat în administrare fiduciară. Deoarece împuternicirile administratorului fiduciar, în coraport cu bunurile transmise în administrarea fiduciară, sînt reglementate de lege și de contract, și anume conform prevederilor legale în coraport cu bunurile dobîndite se aplică regimul existent al bunurilor – obiect al contractului, un acord suplimentar din partea fondatorului administrării fiduciare nu este necesar.

Proprietatea nou-formată va fi obligatoriu supusă înregistrării de stat. În acest caz, administratorul fiduciar va îndeplini toate măsurile convenite. Obligațiunea dată rezultă din însăși esența obligațiilor administrării fiduciare, și anume îndeplinirea măsurilor în interesul fondatorului administrării fiduciare. Totodată, trebuie de remarcat că efectuarea măsurilor înregistrării de stat a bunurilor trebuie să fie prevăzută nemijlocit de lege. Însă ordinea actuală de înregistrare a bunurilor nu prevede dobîndirea lor de către administratorul fiduciar pe parcursul executării sarcinilor sale obligaționale.

Conținutul împuternicirilor administratorului fiduciar arată că acestea corespund tuturor semnelor (în comparație cu dreptul de proprietate) drepturilor reale, reglementate de lege, și anume:

- dreptul de preemțiune (păstrarea dreptului real în cazul schimbării proprietarului bunurilor);
- posibilitatea litigiilor cu pretenții de caracter patrimonial.

Considerăm oportun ca prin reglementare suplimentară să fie stipulat direct faptul că schimbarea proprietarului bunurilor nu urmează să servească drept temei direct

și nemijlocit de încetare a contractului administrării fiduciare.

Pare a fi admisă situația reglementării la nivel legal a dreptului real limitat, printre care să fie inclus acest drept asupra bunurilor administratorului fiduciar. La situația actuală a reglementării dreptului administratorului fiduciar asupra bunurilor aflate în administrarea sa, în formă de drept real limitat independent, este incorect de a accepta o astfel de formulare [4, p. 45].

Bunurile dobîndite necesită înregistrarea de stat. Obligația dată rezultă din însăși esența obligațiilor contractuale, de îndeplinirea tuturor acțiunilor “de jure” și “de facto” în administrarea bunurilor transmise – în interesul fondatorului administrării fiduciare. Totodată, urmează de luat în considerație faptul că dreptul de a îndeplini înregistrarea bunurilor trebuie să fie stipulată de lege [5].

Schimbarea proprietarului bunurilor nu este condiția directă a încetării contractului administrării fiduciare a bunurilor. Legislația a stipulat că drepturile deținute de proprietarul bunurilor pot aparține, de asemenea, și persoanei ce nu este proprietarul lor, dar căruia aceste bunuri îi aparțin în baza dreptului posesiei pe viață sau în baza altui drept, reglementat de prevederile legale sau de contract.

Raportarea locului contractului administrării fiduciare a bunurilor în sistemul drepturilor reale și obligaționale trebuie să fie precedată de analiza tuturor categoriilor de raporturi juridice, care apar la executarea administrării fiduciare. Categoria raporturilor juridice, în cadrul contractului dat, între participanții săi pot fi clasificate în două categorii.

La *prima categorie* se atribuie raporturile juridice dintre administratorul fiduciar și fondatorul administrării fiduciare.

La *a doua categorie* se atribuie raporturile juridice dintre admi-

nistratorul fiduciar și contraagenții ce apar pe parcursul administrării fiduciare și, de asemenea, persoanele terțe în realizarea raporturilor patrimoniale ale administratorului fiduciar. Raporturile juridice din categoria a doua poartă caracter absolut, deoarece administratorul fiduciar obține drepturi de proprietar în coraport cu bunurile transmise în administrare.

Trebuie de remarcat că stabilirea raporturilor juridice între fondatorul administrării fiduciare și administratorul fiduciar este un rezultat al stipulărilor legale. Acțiunile exercitate de către administratorul fiduciar sînt rezultatul indirect al raporturilor dintre părțile contractante date. Din aceste considerente, este putem vorbi despre folosirea elementelor drepturilor reale în raporturile obligaționale.

În literatura de specialitate există și o altă opinie [6, p. 14, 24]. După părerea cercetătoarei L. Miheeva, în conținutul împuternicirilor administratorului fiduciar lipsesc careva elemente ale drepturilor reale. În opinia sa, dreptul real este un drept subiectiv, conform căruia:

- în calitate de obiect este un bun, dar nu acțiunile cuiva;
- constă în posibilitatea deținătorului de a acționa asupra bunului dat, îndeplinind interesele sale, fără acțiunile altei persoane;
- poartă un caracter absolut;
- este nelimitat în timp, fiind un drept real, stipulat de lege.

Exemplele aduse mai sus sînt bazate pe reflectarea doctrinală referitor la stipulările dreptului subiectiv civil. Totodată, Codul civil a preluat unele elemente ale drepturilor reale limitate, pe care se bazează argumentele aduse.

Ar fi incorect de a nega următoarele circumstanțe:

În primul rând: reglementările legale referitor la faptul că proprietarul bunului îndeplinește față de acesta toate acțiunile pe care le

consideră a fi oportune se referă și la acțiunile administratorului fiduciar, deoarece acțiunile sale poartă caracter similar.

În al doilea rând: subiectul dreptului real limitat îndeplinește acțiuni nu numai în interesele sale, deoarece dreptul real limitat rezultă din dreptul de proprietate și realizarea împuternicirilor proprietarului nu sînt în coraport cu faptul în al cui interes acesta este realizat. Pare a fi cert faptul că proprietarul este în drept să exercite drepturile de posesie, folosință, dispoziție a bunurilor în sens larg, nelimitîndu-se la scopul propriului profit material.

Raporturile juridice dintre fondatorul administrării fiduciare și administratorul fiduciar conțin un aspect de risc, pe care îl poartă fondatorul administrării prin transmiterea bunurilor sale în administrare (art. 1056 alin. 1 CC). Administratorul fiduciar, angîndu-se ca întreaga sa activitate să fie îndreptată în interesul fondatorului administrării (beneficiarului administrării fiduciare), nu garantează acestuia obținerea rezultatului stipulat, dar se obligă să întreprindă toate măsurile pentru obținerea rezultatelor prestabilite. Riscul fondatorului administrării în particular constă în posibilitatea neobținerii rezultatului așteptat la încheierea contractului administrării fiduciare a bunurilor. Nu se exclude posibilitatea uzării bunului sau pierderii sale în baza strîngerii datoriiilor pe obligații, apărute în timpul administrării. După părerea autorului rus V. A. Dozorțev, contractul dat dă naștere la drepturi și obligații strict prestabilite. Conform opiniei date, contractul administrării fiduciare a bunurilor este bazat pe încredere doar la încheierea contractului, dar nu și la îndeplinirea sa [7, p. 124].

Unul dintre aspectele caracterului relațiilor contractuale bazate pe încrederea reciprocă a părților contractante constă în îndeplinirea

persoană de către administratorul fiduciar a atribuțiilor sale, fără dreptul de a le transmite persoaneilor terțe [4, p. 125].

După părerea noastră, ar fi bine-venit ca Codul civil să stipuleze o listă exhaustivă a cazurilor transiterii împuternicirilor sale de către administratorul fiduciar persoanei terțe, și anume:

- contractul prevede dreptul transiterii împuternicirilor administratorului fiduciar (a unei părți a lor) persoanei terțe;
- administratorul fiduciar a primit acorul de transmitere a împuternicirilor sale de la fondatorul administrării fiduciare;
- transmiterea împuternicirilor administratorului fiduciar sînt în interesele fondatorului administrării fiduciare (beneficiarului) și nu este cu puțință de a primi acorul respectiv în termen rezonabil de la fondatorul administrării fiduciare.

Raporturile juridice cu caracter administrativ, după conținutul lor avînd caracter organizațional tenace, corelează cu raporturile juridice patrimoniale ale instituției date de drept. Raporturile juridice patrimoniale în cazul dat sînt privite drept raporturi de voință a proprietarului bunurilor transmise în administrare, în legătură cu folosirea diverselor forme ale bunurilor aflate în proprietate.

Conținutul administrării raportat la relațiile juridice patrimoniale, apărute din contractul administrării fiduciare a bunurilor, țin de activitatea administratorului fiduciar, în legătură cu realizarea împuternicirilor transmise de posesia, folosirea și dispoziția bunurilor aflate cu drept de proprietate a fondatorului administrării fiduciare în interesul ultimului pentru remunerare. Administrarea fiduciară include totalitatea funcțiilor, drepturilor și obligațiilor pe care le-ar fi îndeplinit însuși proprietarul bunurilor, inclusiv posibilitatea exploatării bunurilor, folosirii lor în gospodărire sau prin

obținerea de venituri din folosirea lor, prin excluderea utilizării bunurilor. Trebuie de avut în vedere că administratorul fiduciar poartă răspunderea întreținerii bunurilor, menținerii lor în stare corespunzătoare, achitării impozitelor, serviciilor comunale și altor servicii legate nemijlocit de bunurile transmise ș.a.

Conținutul dat al administrării fiduciare a bunurilor este redat în reglementările legale ale capitolului XIV Cod civil.

Este corect și util, în coraport cu instituția dată de drept, folosirea noțiunii “administrarea” bunurilor, deoarece astfel se exprimă esența obligațiilor prin intermediul cărora administratorul fiduciar își realizează independent împuternicirile acordate de către proprietarul bunurilor – fondatorul administrării fiduciare. Posibilitățile administratorului fiduciar de a acționa după propria sa convingere este o trăsătură caracteristică esențială, specifică contractului dat, ce-l deosebește de alte categorii de contracte obligaționale (contractual de mandat, de comision, în care persoana împuternicită își îndeplinește obligațiunile sale în limite mult mai restrânse ale împuternicirilor acordate).

Administratorul fiduciar poate fi limitat în dreptul de dispoziție cu bunurile transmise sau în îndeplinirea anumitor acțiuni legate de administrarea fiduciară a bunurilor de lege sau de contract.

După cum a fost menționat mai sus, administrarea fiduciară a bunurilor este îndeplinită în interesele fondatorului administrării fiduciare sau ale persoanei indicate de acesta (beneficiarul administrării fiduciare). Reieșind din noțiunea de “interes”, are loc delimitarea drepturilor proprietarului bunurilor și administratorului fiduciar, deoarece administratorul fiduciar, acționând conform propriei sale convingeri (la fel ca și proprietarul bunurilor), nu urmărește scopul

satisfacerii propriului său interes.

Din analiza contractului administrării fiduciare a bunurilor reiese că acesta este predestinat de a fi folosit în activitatea comercială. Din aceste considerente, interesul beneficiarului contractului dat este în strânsă legătură cu satisfacerea necesităților sale materiale, obținerea anumitor beneficii. Interesul material, după manifestarea sa, este diferit și depinde de scopul și predestinarea bunului transmis în administrarea fiduciară. Interesul beneficiarului contractului dat constă în obținerea beneficiului maxim, drept rezultat al administrării bunurilor transmise în administrarea fiduciară, în asigurarea integrității și multiplicării lor. Acest interes poate fi modificat în condițiile contractului administrării fiduciare, poate reieși din conținutul contractului, poate fi determinat prin predestinarea bunului transmis în administrare fiduciară. În unele cazuri, interesele fondatorului administrării fiduciare (beneficiarului) nu sînt limitate doar la obținerea de beneficii materiale.

Pentru apariția raporturilor juridice obligaționale, în baza contractului administrării fiduciare, de regulă este suficientă încheierea contractului. Însă în unele cazuri, administrarea fiduciară a bunurilor apare în baza operațiunilor juridice complexe. Din aceste considerente, autorul rus Dozorțev propune a privi contractul administrării fiduciare a bunurilor drept un contract mixt, spre deosebire de contractele încheiate în baza expunerii libere a consimțămîntului [8, p. 545]. Reieșind din clasificarea propusă de autor, la contractele mixte pot fi raportate următoarele categorii de raporturi juridice civile:

În *primul rînd*, contractul care este încheiat nu de proprietarul bunurilor, ci de persoana obligată – în baza unui act juridic – de a găsi un administrator și de a încheia cu acesta un contract. Contractul în

baza unui act imperativ se încheie în interesele proprietarului, în cazurile în care acesta nu este în stare să-și exprime voința sa (lipsa capacității de exercițiu, declararea drept a fi dispărut fără veste) sau în interesele persoanelor terțe (insolvabilitatea).

În *al doilea rînd*, contractul administrării fiduciare a bunurilor aflate în proprietatea statului sau municipală. Astfel de contract se încheie doar în bază de concurs. Însă desfășurarea concursului este precedată de emiterea unui act administrativ referitor la transmiterea bunurilor în administrare fiduciară.

Reieșind din cele expuse, administrarea fiduciară a bunurilor poate fi folosită cu succes în scopul unirii capitalului. În aceste cazuri, cîteva persoane – fondatorii administrării fiduciare – transmit proprietățile lor în administrare fiduciară unei persoane ce va folosi aceste bunuri în interesele fondatorilor administrării fiduciare. În special, acționarii minoritari își pot uni acțiunile lor (voturi la adunarea acționarilor), transmițîndu-le în administrare fiduciară unei singure persoane, care va acționa în interesele lor.

Trebuie de menționat că prin transmiterea drepturilor sale de dispoziție față de un anumit bun, proprietarul nu poate dispune de el pe perioada contractului, deoarece va încălca condițiile contractului administrării fiduciare a bunurilor.

Concluzii. Instituția administrării fiduciare, fiind o novelă în dreptul național, posedă capacități potențiale în aplicare destul de largi, oferind perspectiva utilizării efective a bunurilor în circuitul civil. La fel, contractul dat poate fi folosit cu succes în scopul unirii capitalului.

Transmițînd drepturilor sale prin prevederile contractului altei persoane, proprietarul le pierde pe perioada contractuală, fiind cu neputință să recurgă la realizarea lor.

Contractul administrării fiduciare reprezintă o categorie separată de contracte, ce se deosebește de contractele de intermediere prin faptul că administratorul fiduciar nu este „intermediar” în cadrul contactului dat, ci un „înlocuitor” al proprietarului bunurilor transmise, prin urmare, contractul are un caracter specific.

Referințe bibliografice

1. *Codul civil al Republicii Moldova*, Chișinău: Cartier, 2008.
2. Рябов А. А. *Траст в Российском праве*. В: Государство и право, 2006, № 4, с. 43-49.
3. Дозорцев В. А. *Доверительное управление*. В: Вестник Высшего арбитражного суда РФ, № 12, с. 120.
4. Рябов А. А. *Траст в российском праве*. В: Государство и право, 1996, № 9, с. 45.
5. *Legea cu privire la formarea bunurilor imobile*, nr. 354-XV din 28.10.2004.
6. Кряжков А. В. *Доверительное управление имуществом в России: формирование института и сферы применения*. В: Государство и право, 1997, № 3, с. 24; Михеева Л. Ю. *Доверительное управление имуществом в гражданском праве России*. Автореф. дис. ... канд. юрид. Наук, Томск, 1998, с. 14.
7. Дозорцев В. А. *Доверительное управление имуществом*. В: Вестник Высшего арбитражного суда РФ, № 12, с. 120, 124.
8. *Гражданский кодекс Российской Федерации*, часть вторая. Москва, 1996, с. 545.

IMPLICAȚIILE CORUPȚIEI ȘI CRIMINALITĂȚII ORGANIZATE ASUPRA SECURITĂȚII NAȚIONALE ȘI INTERNAȚIONALE

Florena Esther STERSCHI,
doctorandă

SUMMARY

This research paper is based on a thorough analysis of aspects of criminal law aimed at phenomena such as corruption and organized crime and their particulars regarding national and international security. In this scientific research are proposed some concepts and theses that are intended to contribute, to some extent, to understand the implications for national and international security.

Keywords: crime, international organizations, corruption, vulnerability, security, organized crime, threat risk.

REZUMAT

Prezenta lucrare științifică se bazează pe analiza aprofundată a aspectelor de drept penal ce vizează fenomene precum corupția și criminalitatea organizată și particularitățile acestora în ceea ce privește securitatea națională și internațională. În cadrul acestei cercetări științifice sînt propuse unele noțiuni, teze, concepții care sînt menite să contribuie, într-o oarecare măsură, la înțelegerea și implicațiile acestora asupra securității naționale și internaționale.

Cuvinte-cheie: criminalitate, organizații internaționale, corupție, vulnerabilitate, securitate, criminalitate organizată, amenințare, risc.

Introducere. Corupția este o instituție a dreptului penal aparte, componentă a criminalității organizate, deoarece unele forme ale crimei organizate sînt rezultatul corupției, fiind favorizate și întreținute de aceasta. Totodată, fenomenul corupției, mai ales cea realizată la nivel înalt, reprezintă una dintre formele de manifestare a criminalității organizate, care poate conduce la destabilizarea mediului economic, mediului de afaceri și chiar a populației, generînd implicații majore asupra securității naționale și internaționale. Considerarea corupției și criminalității organizate, în general, ca fiind factori de risc la adresa securității naționale și internaționale se bazează pe lipsa unei reacții ferme din partea tuturor instituțiilor abilitate să concluzeze în acest scop.

De aceea, suntem de părere și susținem opinia conform căreia „edificiile criminale din lumea economiei și finanțelor se con-

struiesc și se dezvoltă, în marea lor majoritate, din interesul și cu sprijinul autorităților statale și al forțelor politice. Corupția ar putea deveni cel mai seducător și mai periculos laitmotiv al epocii moderne” [1, p. 7].

Scopul acestui studiu științific constă în evidențierea și aprofundarea aspectelor de natură să pună în lumină necesitatea abordării corupției și implicit a criminalității organizate, ținînd cont de efectele negative ale acestora asupra securității în general.

Metode de cercetare științifică utilizate și materiale aplicate. Prezentul studiu s-a axat pe studierea legislației aplicabile în materie, a doctrinei și a practicii judiciare existente în domeniul supus abordării științifice. În elaborarea acestui studiu au fost utilizate următoarele metode de cercetare: logică, sistemică, juridică și comparativă.

Rezultate obținute și discuții. În noua ordine mondială, în care